

OM SOMMAREN

Nu vill jag tala till dig, du Sommar, om hur vacker du är!
På vintern är jag sjuk. En vinter kommer jag att dö.
Jag vill tala enkelt och flärdfritt, som Almquist gjorde till Gud,
(fastän själv hedning): »förtroligt» och »såsom vi också böra».
Nu när du sover eller är borta, Sommar, är du vad jag har av gud,
nu, mitt i vintern, vill jag tala om dig och tänka på dig,
på hur linnéornas lilla älvatåg dansar, sjungande därtill sin doft,
slingrande genom ett ridgötaland av idel användbarheter:
mossor att stryka med handen, Fagerviks källa att tiitta sig i,
kvistar att trampa, myror att följa, skogen att höra omkring.
Brakar det då helt plötsligt i buskarna rycker du till,
det ilar genom din varelse och du hör hjärtat klappa
och du känner: jag lever, den gamle hunden lever i mig!
Men det var fel! En hund var det inte för han har detsamma som du.
Det var den röda räven och något av haren.

Gunnar Ekelöf